

og økonomistyring. I en lang række sager er der eksempler på, at Finansministeriets behandling af bevillings- og regnskabsmæssige spørgsmål forekommer usikker.»

Og efter at have henvist til 13 sager siger man videre:

»Statsrevisorerne må igen konstatere, at overførsel af opsparing og genbevillinger til senere forbrug atter er steget væsentligt. Statsrevisorerne bemærkede i beretningen om bevillingskontrollen fra 1993, at den ændring af opsparringsordningen, som blev forudsat på finansloven for 1995, og hvorefter overførslerne reduceredes med en generel afgift, ikke sikrede mod budgettænkning på tillægsbevillingsloven. Afgiftsordningen er atter afskaffet, men statsrevisorerne må fastholde, at Folketingets styring af bevillingerne skal opretholdes, og vil følge, om en præsentation i anmærkningerne til finansloven er tilstrækkeligt.«

Det er altså temmelig skarpe formuleringer, statsrevisorerne anvender i den seneste beretning, og man må derfor forvente, at regeringen ikke bare tager kritikken til sig, men også går aktivt ind i en opstramning af procedurerne for den interne kontrol og resultatopfølgning.

At der er behov for at gå tingene efter i sømmene, kan dokumenteres af en lang række sager, som Rigsrevisionen har behandlet. Lad mig nævne sagerne om Statens Konfektionsfabrik og Statens Informationstjeneste, hvor der blev afdækket alvorlige fejl. Det samme skete i de to meget store sager vedrørende AIDS-kampagnen og Undervisningsministeriets håndtering af et nyt edb-system for de videregående uddannelser. Men hermed er listen over sager ikke udtømt, hvilket også med al tydelighed fremgik af hr. Mejdahls indlæg, og der er vel at mærke tale om sager, hvor der er blevet afdækket meget graverende fejl og tilsidesættelser af eksisterende regler.

Der er altså behov for en væsentlig opstramning på en række områder, så man primært undgår disse grove fejl og sekundært griber ind så tidligt som muligt, når noget er ved at gå skævt. Det er utilfredsstillende, at der i mange sager først er blevet grebet ind, når der er sat politisk spot på sagen. Der er behov for, at systemet også styrkes på kontrol- og konsekvenssiden.

Vi kan derfor fra konservativ side bakke statsrevisorerne kritik fuldstændig op, og vi kan støtte begge de fremsatte dagsordener.

Tommy Dinesen (SF):

Da mit partis ordfører, hr. Jes Lunde, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre SF's synspunkter.

Inden jeg går ind i debatten om alle de eksempler, de andre ordførere har nævnt på, at der fra tid til anden har været rod i ministerierne, vil jeg allerførst starte med at undre mig over, at det mest markante og helt uden sammenligning langt det dyreste eksempel på dårlig offentlig forvaltning af pengemidler tilsyneladende stadig er noget, man ikke kan få en fornuftig debat om i Folketinget. Jeg tænker her på finansieringen af statens gæld. Staten har i årevis finansieret sin gæld ved salg af danske kroneobligationer, selv om det kunne være gjort betydelig bedre ved, at staten optog direkte lån i udlandet til en lavere rente.

SF har kritiseret denne politik i flere år, og Det Økonomiske Råd, vismændene, har på det seneste bakket vores kritik op. Men af uforståelige grunde har det været umuligt at råbe flertallet af partierne herinde op i sagen. Det er muligt, man af hensyn til roen på valutamarke-derne og børserne ikke skal snakke så meget om den slags, men kunne man ikke i det mindste meget snart tage fat på i al stilhed at føre en klogere gældspolitik? Så skal vi nok lade være med at larve op. Men så længe der intet sker, vil vi blive ved med at rejse spørgsmålet, fordi vi synes, det er forrygende forkert at sætte milliarder til på at låne til forkerte renter.

Tanken med debatten i dag er at behandle de sager, der løbende har været med bevillingsoverskridelser og regnskabsmæssigt og administrativt rod i ministerierne. Det vil nok være klogt at gøre sig klart, at man aldrig vil kunne få en 100 pct. fejlfri administration, når flere hundrede tusinde offentligt ansatte skal forvalte et trecifret milliardbeløb. Men både Rigsrevisionen, statsrevisorerne og Finansudvalget bringer hele tiden eksempler på, at ministerierne er helt urimelig langsomme til at rette op på konstaterede fejl. Lad mig nævne de kaotiske tilstande i Slots- og Ejendomsstyrelsen, den komplette mangel på bevillingsmæssig kontrol ved Undervisningsministeriets edb-projekt for de videregående uddannelser og Landbrugsministeriets administration af EU-midler som eksempler på, at opfølgningen af konstaterede fejl er alt for langsommelig.

Tilsvarende er det også på sin plads med et hjertesuk over de mange eksempler på, at det nærmest kommer som en bombe for et ministe-